

Del joc a l'abisme

Els anglesos diuen de fer teatre: *to play*. El joc, efectivament, és una de les claus per arribar a la veritat des d'aquesta ficció que reflecteix el mirall de l'escena. El component lúdic hi és sempre present, tot i que sovint porta a sobre una càrrega d'emotivitat i, en certa manera, d'èpica que constata quina és la intencionalitat de l'autor, la dramaturgia, el director i els intèrprets.

'Fang i setge'

El musical inspirat en la desfeta èpica de 1714 arriba a Barcelona més ben compactat dramàticament que en la seva estrena a Olesa, ara fa 15 mesos. L'escenografia monumental s'ha transformat en uns útils mòduls que es desplacen pels laterals i unes pantalles que projecten un audiovisual suggeridor. En la tercera temporada del muntatge, el musical reivindica la seva vàlua dins el gènere més que per l'oportunitisme polític. Es fan evidents paral·lelismes amb *Els miserables*: hi ha la lluita dels obrers, hi ha fins i tot un suïcidi com el de Javert. L'obra continua impactant amb una música contínua de Salvador Brotons, que no abusa de frases musicals i que situa moments culminants com l'*Arrisquem!* (el més èpic), o les balades d'Eulàlia i el duet romàntic d'Ònia i Will. La darrera versió del musical manté l'estona de divertida escatologia i aclareix el perfil de les protagonistes.

'Et planto'

Clàudia Cedó signa un muntatge insòlit: trasplanten el món de la parella a escena. Ella és d'enamorament ràpid i frescor seductora. Ell, realment, són tres actors. En principi, cada un d'ells respon a diferents estímuls del xicot: el racional, l'enamorat i l'intuïtiu, però són compartiments molt oberts, que es barregen. Si es desplega el pensament del Miquel és impossible veure el pensament de la Júlia: és un desequilibri buscat. El text l'interpreta una companyia molt tendra. Lentusiasme juga a favor d'algunes escenes, però es percep falta de maduresa escènica.

'El florido pensil (nenes)'

Té sentit tornar a fer cantarelles de l'escola de Franco? Més enllà de divertir, i de fer un entranyable record a la memòria per a molts espectadors, la mirada de Fer-

FANG I SETGE

Marc Rosich, Marc Angelet, Josep Pedrals

Direcció: Marc Angelet

Lloc i dia: 11 de febrer (fins al 6 de març)
al Teatre Victòria

ET PLANTO

Clàudia Cedó

Direcció: Clàudia Cedó

Lloc i dia: 12 de febrer (fins al 28)
al Tantarantana

EL FLORIDO PENSIL (NENES)

Andrés Sopeña Monsalve

Direcció: Fernando Bernués / Mireia Gabilondo

Lloc i dia: 13 de febrer (fins al 8 de març)
al Poliorama

INFÀMIA

Pere Riera

Direcció: Pere Riera

Lloc i dia: 13 de febrer (fins al 3 d'abril)
a La Villarroel

L'AVAR

Molière

Direcció: Josep Maria Mestres

Lloc i dia: 16 de febrer (fins a l'1 de maig)
al Goya

nando Bernués amb una complicitat absoluta de les actrius Roser Batalla, Lloïl Bertran, Victòria Pagès, Mireia Portas i Isabel Rocatti és demostrar que el franquisme va perpetrar encara més la subordinació de la dona davant de l'home, una obra que remet a l'*Alicia ja no viu aquí* (Tantarantana, 2010) de Pablo Ley i Josep Galindo.

'Infàmia'

Torna Pere Riera. Però ho fa amb una peça petita, de circumstància. Que, a diferència de la seva solvent però breu producció, no qüestiona pilars com ara la família i l'honor. És un privilegi veure com creix aquest *Hamlet* a la sala d'assaig de l'actriu retirada. El gir final és una bona idea però que no descobreix gaire res més que l'agilitat del dramaturg i director. Bon treball actoral d'un sempre solvent Jordi Boixaderas, una recuperada Emma Vilarrasau i un duel bonic d'Anna Moliner i Francesc Ferrer. Té vida.

'L'avar'

Si *L'avar* pretén fer riure la gent honrada, cal admetre que aconsegueix el seu objectiu. Ho fa amb un Joan Pera que no abandona la necessitat de connectar amb el públic, una Alba Florejachs que torna a la comicitat, un Manuel Dueso que fa el paper d'un tanoca venjatiu i un ampli repartiment d'actors joves que es desviuen pel mal d'amors i per les estretors de mires del pare, aquest avar enfollit per trobar benefici en tot. Si *L'avar* pretén ser el paper que recuperi Joan Pera com a autor dramàtic, de personatge tormentat, que sap navegar en les profunditats de l'ànima, fracassa estrepitosament. Pera fa un treball efectiu, sense abusar del personatge i sent prou respectuós amb els companys d'escena, però busca el riure estrident del públic, la gràcia exagerada, i estreny les costures de Molière. *